

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Faisala Husseiného, Ph.D. a Mgr. Petra Pospíšila v právní věci žalobce: **L.E.V. spol. s r.o.**, IČO: 469 90 348, se sídlem Mladcova 1, 760 01 Zlín, zastoupený společností **TOMÁŠ GOLÁŇ**, daňová kancelář s.r.o., IČO: 268 79 441, se sídlem Jiráskova 1284, 755 01 Vsetín, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 11. 2014, č. j. 29923/14/5200-20445-708158,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Výše označeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil dodatečný platební výměr Finančního úřadu pro Zlínský kraj (dále též „správní orgán prvního stupně“ či „správce daně“) ze dne 17. 1. 2014, č. j. 147236/14/3301-24806-709831, kterým byla žalobci podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „zákon o dani z přidané

hodnoty“) a podle ust. § 147 a § 143 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“) doměřena daň z přidané hodnoty za prosinec 2009 ve výši 190.554 Kč. Současně byla odvoláním napadeným rozhodnutím podle ust. § 37b odst. 1 písm. a) zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „ZSDP“), ve spojení s § 264 odst. 13 daňového řádu žalobci uložena povinnost uhradit penále ve výši 20 %, tj. v částce 38.110 Kč.

[2] Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že žalobce unesl svoji prvotní důkazní povinnost předložením daňových dokladů. Správce daně však na základě skutečností získaných dožádáním u místně příslušného správce daně deklarovaného dodavatele společnosti Plastimo s.r.o. (dále jen „Plastimo“) získal pochybnosti o tom, zda předmětná plnění byla uskutečněna tak, jak bylo deklarováno daňovými doklady. Dožádáním bylo zjištěno, že společnost Plastimo nespolupracuje se svým správcem daně, na adrese uvedené v obchodním rejstříku se nezdržuje, neboť se jedná o pozemek se strženou stavbou. Tyto pochybnosti jsou podle judikatury Nejvyššího správního soudu pochybnostmi oprávněnými a důvodnými, v důsledku čehož správce daně unesl své důkazní břemeno podle ust. § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu. Žalovaný dále uvedl, že správce daně požadoval po daňovém subjektu jen prokázání toho, co sám tvrdil, tedy že přijal zdanitelná plnění od společnosti Plastimo. Správce daně vyhodnotil provedené svědecké výpovědi jednatelky společnosti Plastimo a svědka J. N. v souladu s ust. § 8 odst. 1 daňového řádu, přičemž dospěl k závěru, že tyto výpovědi nejsou důkazem o tom, že žalobce (daňový subjekt) přijal zdanitelná plnění od společnosti Plastimo dle daňových dokladů, ve kterých si uplatnil odpočet DPH. Tvrzení žalobce přitom nebyla prokázána ani dalšími svědeckými výpověďmi provedenými k žádosti daňového subjektu.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[3] Žalobce se v žalobě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, rovněž navrhl soudu uložení povinnosti nahradit žalobci náklady řízení.

[4] Předně namítal, že výpověď jednatelky společnosti Plastimo nerozporuje tvrzení žalobce, že nakoupil předmětné služby od společnosti Plastimo. Výpověď jednatelky naopak prokazuje, že pan J. N. využil ke svému podnikání paní K. jako tzv. bílého koně, že udělila panu N. v roce 2009 nebo 2010 plnou moc a že ona sama za společnost neprovedla pro žalobce žádné práce. Podle názoru žalobce není rozhodující, zda k vystavování dokladů měl pan N. plnou moc písemnou či ústní, jelikož existenci plné moci jednatelka jednoznačně potvrdila. Ze skutečnosti, že jednatelka sama neprovedla předmětné práce a že žalobce nezná, nelze dovozovat, že tyto práce nemohla společnost Plastimo pro žalobce provést na základě plné moci k zastupování.

[5] Žalobce je přesvědčen, že i výpověď svědka N. byla vyhodnocena nesprávně. Namítal, že svědek N. se svou účelovou výpovědí chtěl evidentně zbavit odpovědnosti za vedení účetnictví společnosti, a rovněž tvrzení, že si paní K. našel podle výpisu z obchodního rejstříku, měla odvést pozornost od podezření, že celou situaci ohledně přepisu obchodního podílu i fungování společnosti sám zinscenoval. Správci daně podle žalobce ze svědecké výpovědi posuzovali pouze ty skutečnosti, které byly uvedeny účelově v rámci vlastní obrany a které svědčily v neprospěch žalobce. Nelze však opomenout, že svědek N. poskytnutí předmětných služeb žalobci společnosti Plastimo v plném rozsahu potvrdil. Žalobce namítal, že žalovaný se těmito argumenty vůbec nezabýval, a to přesto, že žalobce je uvedl ve své

reakci na Seznámení se zjištěnými skutečnostmi ze dne 18. 8. 2014. Tímto se žalovaný nevypořádal s odvolací námitkou a jeho rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné.

[6] Podle názoru žalobce z prokázaných skutečností plyne, že to byla společnost Plastimo, kdo si neplnil své povinnosti, nikoli žalobce. S poukazem na judikaturu NSS a rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 5. 1. 2015, sp. zn. 62 Af 61/2013, žalobce namítal, že nelze přičítat k tíži daňového subjektu pochybení jeho dodavatelů.

[7] Tvrzení žalovaného, že žalobce neunesl důkazní břemeno, je podle názoru žalobce zcela v rozporu se zákonem, neboť jediným důkazem, který by mohl žalovaný na podporu tohoto tvrzení osvědčit, jsou jen zjištěná pochybení jiných subjektů, nikoli pochybení žalobce. Žalobce považuje za dostatečně prokázané, že práce na poště v Olomouci byly skutečně realizovány a že se na těchto pracích podílel i pan N. Spojitost mezi společností Plastimo a panem N. byla podle něj dostatečně prokázána paní K. (tím, že mu udělila plnou moc a dispoziční právo k účtu, ale i potvrzením, že on ji dovedl k notáři a tam zinscenoval převod společnosti a jednatelství na ni). Důkazní břemeno tak podle názoru žalobce přešlo zpět na správce daně.

[8] Konečně žalobce namítal, že žalovaný neunesl důkazní břemeno dané ust. § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu, neboť neuvedl, v čem konkrétně spatřuje své pochybnosti, když v rozporu se zákonem a judikaturou NSS svá tvrzení opřel pouze o zjištění učiněná u jiného subjektu, která žalobce dostatečně vyvrátil. Na podporu svých tvrzení odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2011, č. j. 5 Afs 70/2010-93, a ze dne 18. 1. 2012, č. j. 1 Afs 75/2011-62.

[9] V doplnění žaloby žalobce uvedl, že pana N. znal přes rodinné příslušníky, přičemž cena, kterou pan N. stanovil za renovaci poloviny oken, žaluzií, okenních rolet a kování, se žádným způsobem výrazně neodlišovala od běžné ceny na trhu. Pan N. provedl smlouvené práce, donesl žalobci fakturu a pak žalobce řádně zaplatil na účet společnosti Plastimo, přitom neměl tušení, že by v rámci obchodního případu mělo být něco v nepořádku. Žalobce tak nakoupil veškeré služby, jejichž faktické provedení potvrdili nejméně dva svědci, v dobré víře, neboť neměl ani nemohl mít podezření, že by tato plnění měla být zatížena jakýmkoliv problémem. Ohledně principu dobré víry žalobce odkázal na četnou judikaturu Soudního dvora EU, Nejvyššího správního soudu a First-Tier Tribunal Spojeného království. Žalobce zdůraznil, že své povinnosti si nesplnil dodavatel žalobce, nikoli žalobce samotný, žalobce navíc přijal plnění v dobré víře, neboť nemohl mít tušení o tom, jak mají své vztahy v rámci společnosti Plastimo uspořádány všechny subjekty zúčastněné na jejím fungování, neboť realizace služeb proběhla naprosto standardním způsobem.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě a replika žalobce

[10] Žalovaný ve vyjádření k žalobě především odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. K argumentaci žalobce uvedl, že z provedeného výsledku jednatelek společnosti Plastimo vyplývá, že se stala jednatelkou společnosti pouze formálně, neměla doklady ani razítko, o činnosti společnosti nic nevěděla, podpis na daňových dokladech není její. Správce daně takto provedeným důkazem oprávněně vyhodnotil, že tímto nebylo prokázáno přijetí deklarovaných zdanitelných plnění od společnosti Plastimo.

[11] Co se týká plné moci, žalovaný uvedl, že pokud žalobce tvrdí, že existence plné moci je potvrzena, nelze uvést, že není rozhodující, zda je tato plná moc udělena písemně nebo ústně. Žalobce si stran plné moci na více místech odporoval. Ve zbývajících částech žalovaný setrval na své argumentaci vyjádřené v napadeném rozhodnutí.

[12] Žalovaný dále uvedl, že při posouzení oprávněnosti žalobcem uplatněného nároku na odpočet DPH hodnotil i výpověď svědka N., tuto považuje za zcela nekonkrétní a neurčitou. Pouhé potvrzení poskytnutí předmětných služeb panem N. žalobci, bez dalších souvislostí, nemůže být důkazem o tom, že žalobce přijal zdanitelná plnění od společnosti Plastimo. Dle žalovaného není rozhodnutí nepřezkoumatelné, neboť výpovědi svědkyně K. a svědka N. byly hodnoceny jakožto důkazy ve smyslu ust. § 8 odst. 1 daňového řádu. Tvrzení žalobce považuje žalovaný spíše za polemiku s hodnocením jednotlivých důkazů, než za vytýkané vady v postupu žalovaného. Žalovaný má za to, že důvodem žalobních námitek je skutečnost, že žalovaný hodnotil provedené důkazy v neprospěch žalobce.

[13] K námitce, že daňovému subjektu nelze přičítat pochybení dodavatele, žalovaný uvedl, že žalobce byl vyzván pouze k prokázání toho, co sám tvrdil, tedy že přijal zdanitelná plnění od společnosti Plastimo. Žalovaný nijak nepřičítal k tíži žalobce skutečnost, že si společnost Plastimo neplní své daňové povinnosti. Žalovaný má rovněž za to, že postupoval v souladu s žalobcem citovanou judikaturou a v rámci prokazování oprávněnosti nároku na odpočet DPH nepřekročil intenzitu požadavků na důkazní břemeno žalobce.

[14] K namítanému neunesení důkazního břemene správcem daně žalovaný uvedl, že pochybnosti správce daně plynuly zejména ze skutečností získaných dožádáním u místně příslušného správce daně deklarovaného dodavatele žalobce. Zjištěné pochybnosti jsou s ohledem na judikaturu NSS důvodné a oprávněné. Správce daně tímto způsobem unesl důkazní břemeno podle ust. § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu.

[15] Pokud žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2011, č. j. 5 Afs 70/2010-93, žalovaný uvedl, že skutkové okolnosti případu jsou odlišné od nyní projednávané věci. Žalovaný nejednal v rozporu s uvedeným rozsudkem a současně tento rozsudek nepotvrzuje argumenty žalobce. K odkazu žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2012, č. j. 1 Afs 75/2011-62, žalovaný uvedl, že v daném případě správce daně nevznášel žádné iracionální subjektivní argumenty, které by nebyly sto přesvědčit soud o opodstatněnosti pochybností o věrohodnosti, správnosti či průkaznosti účetních dokladů, naopak vznesl zcela objektivní pochybnosti, které plynuly zejména ze skutečností získaných správcem daně dožádáním. Dle názoru žalovaného ani tento rozsudek nesevřídčí tvrzení žalobce.

[16] Žalovaný má za nepochybné, že nedošlo k vydání nezákonného rozhodnutí, a proto navrhl soudu, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl. Pro případ úspěchu ve věci žalovaný navrhl, aby mu byla přiznána náhrada nákladů soudního řízení, a to v paušální částce 300 Kč za jeden úkon právní služby. V této souvislosti odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 39/13.

[17] V reakci na vyjádření žalovaného byla soudu doručena replika žalobce, v níž tento především setrval na žalobní argumentaci. K tomu dodal, že žalovaný se nevyjádřil k tomu, že pan N. celou situaci zrežíroval a spokojil se s tím, že paní K. byla jednatelem pouze

formálním, aniž by se zabýval tím, kdo byl jednatelem skutečným. Z provedeného šetření vyplývá, že pan J. N. se s jednatelekou znal, znal i společnost Plastimo, byl v úzkém vztahu se společností, ačkoli tento vztah nebyl podložen žádným formálním aktem v písemné podobě. Žalobce má za to, že mělo být postupováno v rámci zásady materiální pravdy, neboť vše nasvědčuje tomu, že pan N. za společnost Plastimo vystupoval a jejím jménem jednal, byť k tomu nebyl vybaven plnou mocí. Žalobce navíc přijal plnění v dobré víře. Skutečnost, že na zakázce, která je předmětem sporu, pracovali bratři N., potvrdili i svědci, tato skutečnost vyplývá i z fakturace, kdy pan J. P. fakturoval všechny nátěry, společnost Plastimo opravy poloviny okenních křídel a rolet, druhou polovinu pak žalobce zajistil svépomocně, což potvrdili i oba zaměstnanci.

IV. Posouzení věci soudem

[18] Zdejší soud, v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“) bez nařízení jednání přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.

[19] Spornou otázkou mezi žalobcem a žalovaným je, zda žalobce prokázal faktické přijetí zdanitelného plnění deklarovaného na daňových dokladech vystavených společností Plastimo dne 22. 12. 2009 a dne 23. 12. 2009, tudíž zda byl uplatňovaný odpočet DPH za zdaňovací období prosinec 2009 oprávněný.

[20] Obecně lze říct, že daňový subjekt má v rámci daňového řízení povinnost prokázat skutečnosti, které sám tvrdí. Podle § 92 odst. 3 a 4 daňového řádu prokazuje daňový subjekt všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních. Pokud to vyžaduje průběh řízení, může správce daně vyzvat daňový subjekt k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně, a to za předpokladu, že potřebné informace nelze získat z vlastní úřední evidence. Toto ustanovení však, jak již vícekrát potvrdil Ústavní soud (viz nálezy ze dne 24. 4. 1996, Pl. ÚS 38/95, dostupný na <http://nalus.usoud.cz>), nedává správci daně oprávnění vyzvat daňový subjekt k prokázání čehokoliv, ale pouze k prokázání toho, co tvrdí tento subjekt sám.

[21] Daňové řízení je v České republice postaveno na zásadě, že každý daňový subjekt má povinnost sám daň přiznat, tedy má břemeno tvrzení, ale také povinnost toto své tvrzení doložit, tj. má i břemeno důkazní. Daňový subjekt má v první řadě povinnost tvrdit skutečnosti rozhodné pro jeho daňovou povinnost. Konkrétní obsah povinnosti tvrzení přitom vychází zejména z příslušných ustanovení daňového práva hmotného, v posuzovaném případě z § 72 odst. 1 věty první zákona o dani z přidané hodnoty, podle něhož *„nárok na odpočet daně má plátce, pokud přijatá zdanitelná plnění použije pro uskutečnění své ekonomické činnosti“*, a z § 73 odst. 1 věty první zákona o dani z přidané hodnoty, dle kterého *„plátce prokazuje nárok na odpočet daně daňovým dokladem, který byl vystaven plátcem“*. Žalobce byl tedy v daném případě, chtěl-li uplatnit nárok na odpočet DPH, povinen tvrdit a prokázat, že od jiné osoby, která byla v době transakce plátcem DPH, přijal zdanitelné plnění, které bylo fakticky realizováno a že poskytnuté služby byly provedeny právě deklarovaným plátcem DPH.

[22] Daňový subjekt unese své důkazní břemeno, pokud předloží správci daně účetnictví splňující požadavky stanovené zákonem č. 563/1991 Sb., o účetnictví, ve znění pozdějších předpisů, zejména pokud jde o jeho správnost, úplnost, průkaznost a srozumitelnost. Současně je však třeba respektovat soulad skutečného stavu se stavem formálně právním (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2011, č. j. 5 Afs 24/2010-117, dostupný na www.nssoud.cz). Existence účetních dokladů, tj. příjmových dokladů nebo faktur, totiž zpravidla sama o sobě neprokazuje, že se operace, která je jejich předmětem, opravdu uskutečnila (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2006, č. j. 7 Afs 132/2004-99, a ze dne 31. 12. 2008, č. j. 8 Afs 54/2008-68, oba dostupné na www.nssoud.cz). K obdobnému závěru dospěl i Ústavní soud, který uvedl, že „*důkaz daňovým dokladem je pouze formálním důkazem dovršujícím hmotně právní aspekty skutečného provedení zdanitelného plnění. Jestliže zdanitelné plnění nebylo uskutečněno, nemůže být důkazní povinnost naplněna pouhým předložením, byť formálně správného, daňového dokladu. Daňový doklad, který jen simuluje (bez rozdílu, zda jde o simulaci absolutní či relativní) uskutečnění zdanitelného plnění, není relevantním důkazem a jeho předložení může vést k formulaci požadavku směřujícího k dokázání hmotně právního úkonu, tj. k důkazu existence zdanitelného plnění*“ (usnesení ze dne 29. 9. 2004, sp. zn. III. ÚS 365/04, dostupné na <http://nalus.usoud.cz>).

[23] I když daňový subjekt předloží formálně bezvadné účetní doklady, správce daně může ve smyslu § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu vyjádřit pochybnosti týkající se věrohodnosti, průkaznosti, správnosti či úplnosti účetnictví a jiných povinných záznamů. V tomto ohledu správce daně tíží důkazní břemeno ve vztahu k důvodnosti jeho pochyb. Správce daně nemá povinnost prokázat, že údaje o určitém účetním případě jsou v účetnictví daňového subjektu zaznamenány v rozporu se skutečností, je však povinen prokázat, že o souladu se skutečností existují vážné a důvodné pochyby (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007-119, publikovaný pod č. 1572/2008 Sb. NSS). Pokud správce daně shora uvedené skutečnosti prokáže, důkazní břemeno přechází zpět na daňový subjekt, který je povinen doložit pravdivost svých tvrzení a průkaznost, věrohodnost a správnost účetnictví ve vztahu k danému obchodnímu případu, popř. svá tvrzení korigovat. Tyto skutečnosti bude daňový subjekt prokazovat zpravidla jinými důkazními prostředky než vlastním účetnictvím (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2010, č. j. 1 Afs 39/2010-124, dostupný na www.nssoud.cz, či již zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007-119).

[24] Žalovaný v daném případě dospěl k závěru, že správce daně unesl své důkazní břemeno ve smyslu ust. § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu a prokázal existenci skutečností vyvracejících věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost účetnictví a jiných povinných evidencí či záznamů vedených žalobcem. S tímto závěrem se ztotožnil i zdejší soud.

[25] Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobce předložil správci daně účetnictví, které obsahovalo mimo jiné daňový doklad ev. č. 100419, č. faktury 20090150, DUZP 22. 12. 2009, za opravu oken AKCE POŠTA OLOMOUC 8 a daňový doklad ev. č. 100421, č. faktury 20090151, DUZP 23. 12. 2009, za opravu rolet AKCE POŠTA OLOMOUC 8, vystavené společností Plastimo. Tyto doklady však samy o sobě neprokazují, že se operace, které byly jejich předmětem, opravdu uskutečnily (srov. výše uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2006, č. j. 7 Afs 132/2004-99). Správce daně proto u místně příslušného správce daně žádal o prověření, zda daňový subjekt Plastimo přiznal, odvedl a

zaplatil DPH dle uvedených dokladů. Dožádaný správce daně mimo jiné odpověděl, že společnost Plastimo je nekontaktní, veškerá korespondence je doručována lhůtou, při místním šetření bylo zjištěno, že daňový subjekt se nezdržuje na adrese uvedené v obchodním rejstříku a že na uvedené adrese se nachází pouze pozemek se strženou stavbou. V rozsudku ze dne 26. 9. 2012, č. j. 8 Afs 14/2012-61, dostupném na www.nssoud.cz, Nejvyšší správní soud konstatoval, že „sdělení dožádaných správců daně, že poskytovatelé plnění nejsou kontaktní, nepodávají daňová přiznání, ba dokonce jsou jejich společníci vyšetřováni orgány činnými v trestním řízení na základě podezření ze spáchání trestného činu krádeží daně, jsou dostatečným důvodem pro vznik pochybností o věrohodnosti účetnictví stěžovatelky.“

[26] Pokud žalobce namítal, že správce daně neunesl své důkazní břemeno, neboť neuvedl, v čem konkrétně spatřuje své pochybnosti, soud má naproti tomu stejně jako žalovaný za to, že na základě dožádání, ze kterého vyplynulo, že deklarovaný dodavatel žalobce je nekontaktní, nezdržuje se na adrese uvedené v obchodním rejstříku a na této adrese se nachází pouze pozemek se strženou stavbou, vyvstaly na základě těchto konkrétních skutečností správci daně oprávněné pochybnosti o věrohodnosti účetnictví žalobce. Správce daně proto dostal své povinnosti ve smyslu ust. § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu, unesl důkazní břemeno, a toto následně přešlo na daňový subjekt (žalobce).

[27] Na uvedeném závěru nemůže nic změnit ani odkaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2012, č. j. 1 Afs 75/2011-62, dostupný na www.nssoud.cz. Nejvyšší správní soud se sice v tomto rozsudku zabýval otázkou rozložení důkazního břemene mezi správce daně a daňový subjekt, jednalo se však o skutkově rozdílnou věc. Zatímco v případě řešeném Nejvyšším správním soudem bylo správci daně vytýkáno, že správce daně vznesl pouze iracionální subjektivní argumenty, které nebyly sto přesvědčit o opodstatněnosti pochybností o věrohodnosti, správnosti či průkaznosti účetních dokladů, v nyní projednávaném případě správce daně naopak uvedl konkrétní objektivní skutečnosti, které ho vedly k závěru o opodstatněnosti pochybností ve smyslu § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu, a to na základě informací získaných dožádáním od správce daně deklarovaného dodavatele žalobce. Žalobcem citovaná judikatura proto není na danou věc přílehlavá.

[28] Jelikož správce daně své důkazní břemeno unesl, bylo na žalobci, aby prokázal pravdivost svých tvrzení a průkaznost, věrohodnost a správnost účetnictví a jiných povinných záznamů ve vztahu k předmětnému účetnímu případu, popř. aby svá tvrzení korigoval. Krajský soud má přitom na základě provedeného dokazování stejně jako žalovaný za to, že žalobce své důkazní břemeno neunesl, jelikož neprokázal přijetí zdanitelného plnění (neprokázal, že společnost Plastimo uskutečnila služby uvedené na vystavených a žalobcem přijatých daňových dokladech, u kterých si žalobce uplatnil daňový odpočet).

[29] Na základě studia správních spisů soud zjistil, že v řízení byly provedeny výsledky svědků - jednatelky společnosti Plastimo Š. K., pana J. N., který měl za společnost Plastimo se žalobcem jednat, zaměstnanců žalobce L. Š. a T. D. a podnikatele J. P., žádným z provedených důkazů však nebylo prokázáno tvrzení žalobce, že společnost Plastimo uskutečnila zdanitelná plnění deklarovaná daňovými doklady.

[30] Pokud žalobce namítá, že výpověď jednatelky není v rozporu s jeho tvrzením, že nakoupil předmětné služby od společnosti Plastimo, soud konstatuje, že tento závěr ani

z napadeného rozhodnutí nevyplývá. Žalovaný neuvedl, že by výpověď jednatelky byla v rozporu s tvrzením žalobce (neuvedl, že tyto práce nemohla společnost Plastimo provést), ale pouze dospěl k závěru, že touto výpovědí nebylo prokázáno, že společnost Plastimo uskutečnila služby uvedené na daňových dokladech přijatých žalobcem. S tímto závěrem se soud zcela ztotožnil. Z výpovědi jednatelky společnosti Plastimo jednoznačně vyplynulo, že se stala jednatelkou pouze formálně, o činnosti společnosti nic nevěděla, daňové doklady nevystavila, že ona sama deklarované plnění neuskutečnila a že v roce 2009 nebo 2010 udělila plnou moc panu N.. Z její výpovědi však nevyplývalo nic, na základě čehož by bylo možné učinit závěr, že došlo k uskutečnění deklarovaných služeb pro žalobce, popř. že tyto služby učinila společnost Plastimo.

[31] Soud nepřisvědčil ani namítanému nesprávnému vyhodnocení výpovědi svědka J. N. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný se zabýval výpovědí svědka N. relativně podrobně, když uvedl, že tento svědek sice vypověděl, že pro žalobce dělal za společnost Plastimo rekonstrukci kastlových oken na poště v Olomouci, ale víc si nepamatoval. Práce měl provádět za pomoci tří Ukrajinců a svého bratra, nepamatoval si, kde nakupoval materiál. Původně uvedl, že práce prováděl na počátku roku 2010, v doplnění svědecké výpovědi svou výpověď opravil v tom směru, že práce byly prováděny v listopadu 2009. Svědek uvedl, že práce spočívaly v demontáži, montáži, odvozu, broušení a lakování oken. Ačkoli ze soupisu prací předložených k daňovým dokladům od společnosti Plastimo vyplývá, že měly být provedeny další práce, svědek žádné podrobnosti o popsanych pracích neuvedl.

[32] Ze správního spisu v žádném případě nevyplývá, že by se správce daně zabýval jen těmi skutečnostmi, které svědčily v neprospěch žalobce, a že by opomenul, že svědek N. v plném rozsahu potvrdil poskytnutí předmětných služeb žalobci společností Plastimo. Žalovaný při hodnocení svědecké výpovědi připustil, že svědek N. potvrdil, že pro žalobce dělal za společnost Plastimo rekonstrukci kastlových oken na poště v Olomouci, rovněž však zdůvodnil, proč považoval jeho výpověď za zcela nekonkrétní a neurčitou (svědek si nepamatoval konkrétní práce, neuvedl jména spolupracujících Ukrajinců, nepamatoval si, kde kupoval materiál; období, kdy měl práce vykonávat, postupně opravoval). Dospěl proto k logickému závěru, že pouhé potvrzení poskytnutí předmětných služeb panem N., bez dalších souvislostí, nemůže být považováno za důkaz o tom, že žalobce přijal zdanitelná plnění od společnosti Plastimo.

[33] Námitka žalobce, že správce daně provedené důkazy nesprávně vyhodnotil, tedy není důvodná. Naopak žalobce nepředložil takové důkazy, které by prokázaly fakticitu deklarované transakce.

[34] Rovněž námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí soud neshledal důvodnou. Ze správního spisu je zřejmé, že správce daně i žalovaný činili veškeré úkony nezbytné k prokázání žalobcem uváděných skutečností, provedené důkazy přitom hodnotili v souladu s ust. § 8 odst. 1 daňového řádu. Pokud žalobce ve vyjádření k Seznámení se zjištěnými skutečnostmi uváděl obdobnou argumentaci jako v žalobě, poukazující na způsob podnikání a účelovost výpovědi pana J. N., žalovanému nelze vytýkat, pokud na tyto pasáže výslovně nereagoval, jelikož tyto skutečnosti neměly souvislost s předmětem řízení. Žalovaný správně výpověď svědka N. posuzoval z toho hlediska, zda jí bylo možno prokázat uskutečnění zdanitelného plnění společností Plastimo žalobci a v případě, že toto prokázáno nebylo, bylo

zcela nadbytečné se zabývat charakterem podnikání pana N., případně jeho motivacemi k tomu, jak a co vypovídal.

[35] Pokud žalobce namítal, že nelze přičítat k jeho tíži pochybení jeho dodavatelů, žalovaný správně uvedl, že žalobci nebylo vytýkáno, že si společnost Plastimo neplnila své zákonné povinnosti, ale byl mu vytýkán nedostatek prokázání přijetí faktického plnění jím samým. Žalobci tak nebylo přičítáno k tíži pochybení společnosti Plastimo, ale skutečnost, že neprokázal, že k deklarovanému zdanitelnému plnění (vyznačenému na daňových dokladech) skutečně došlo. Ze správního spisu přitom vyplývá, že správce daně požadoval po žalobci pouze prokázání toho, co sám tvrdil, tedy že přijal zdanitelná plnění od společnosti Plastimo. Na tomto postupu nelze správním orgánům nic vytknout.

[36] Ačkoli žalobce má za nesporné, že práce provedené na poště v Olomouci byly v uvedeném rozsahu realizovány, a tvrdí, že žalovaný zpochybnil pouze skutečnost, že předmětné plnění poskytla společnost Plastimo, tento jeho předpoklad nemá oporu ve spisech. Ze správního spisu naopak vyplývá, že žalovaný neměl za prokázané ani to, zda vůbec došlo k realizaci konkrétních služeb vymezených na daňových dokladech vystavených společností Plastimo. Pokud žalobce poukazuje na fakturu akceptovanou státním podnikem Česká pošta, s. p. a na fyzický stav na místě samém, tyto skutečnosti prokazují pouze to, že žalobce provedl pro státní podnik Česká pošta zakázku spočívající v opravě oken, dřevěných rolet a malování v objektu České pošty Olomouc 8, nelze jimi však prokázat, zda došlo k poskytnutí konkrétního zdanitelného plnění (vyznačeného na daňových dokladech) žalobci. Skutečnost, že konkrétní služby vymezené na daňových dokladech byly pro žalobce fakticky uskutečněny, nebyla prokázána žádnou z provedených svědeckých výpovědí, ani ostatními provedenými důkazy. Svědkyně K. k předmětnému plnění neuvedla nic, svědek N. uskutečnění plnění pro žalobce potvrdil, ale jeho výpověď byla vyhodnocena jako zcela neurčitá a nekonkrétní, svědek D. sice uvedl, že v objektu pošty potkal pana N. při nakládání a vykládání okenních křídel, ale neviděl, že by pan N. vykonával konkrétní práce, obdobně svědek Š. vypověděl, že se s panem N. setkal při nakládání oken, ale neuvedl nic bližšího o konkrétních činnostech pana N., svědek P. uvedl, že nezná ani pana N. ani společnost Plastimo. Jelikož nebylo prokázáno tvrzení žalobce, že pan N. uskutečnil pro žalobce předmětné plnění, považuje soud za nadbytečné se zabývat vztahem mezi panem N. a společností Plastimo, včetně existence plné moci, za účelem prokázání, který konkrétní subjekt plnění pro žalobce uskutečnil.

[37] Pokud žalobce na podporu svých tvrzení odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2011, č. j. 5 Afs 70/2010-93, dostupný na www.nssoud.cz, soud má za to, že zde vyslovené závěry nejsou aplikovatelné na nyní projednávanou věc. V citovaném rozsudku bylo správcem daně vytýkáno, že se nezabýval otázkou samotného faktického přijetí zdanitelného plnění a vycházel pouze z vlastních zjištění a z informací od jiných subjektů, aniž by fakticky došlo k dokazování. V nyní projednávaném případě se však správní orgány otázkou oprávněnosti uplatnění nárokovaného odpočtu DPH (tj. tím, zda fakticky došlo k uskutečnění zdanitelného plnění) zabývaly a dokazování proběhlo zcela v souladu s daňovým řádem (žalobci bylo v průběhu řízení správcem daně sdělováno, jaké skutečnosti požaduje prokázat, jaké skutečnosti má za neprokázané a byl poučen o povinnosti prokázat rozhodné skutečnosti, byly provedeny důkazy, které navrhl žalobce).

[38] Konečně neobstojí ani argumentace, že žalobce přijal poskytnuté plnění v dobré víře, a že své povinnosti si nesplnil jeho dodavatel – společnost Plastimo, nikoli on. Soud

opakovaně konstatuje, že žalobci bylo vytýkáno neprokázání uskutečnění zdanitelného plnění, nikoli jakékoli pochybení, popř. podvodné jednání na straně jeho dodavatele. V případech, na něž žalobce odkazuje, šlo o situace, kdy nebylo pochyb o tom, že se zdanitelné plnění fakticky uskutečnilo, a kdy tedy jak formální podmínky (náležitý doklad), tak i hmotněprávní podmínky (faktická deklarovaného děje) nastaly, v tom se však tyto případy diametrálně odlišují od nyní projednávané věci; to tedy platí i o judikatuře, na kterou žalobce odkazoval, která se týkala problematiky dobré víry daňového subjektu v souvislosti s podvody na DPH. V daném případě tak nebylo prokázáno, že by vůbec fakticky došlo poskytnutí služeb, proto není na místě se zabývat otázkou, zda byl žalobce při přijetí plnění v dobré víře.

[39] Zdejší soud dospěl ze všech shora uvedených důvodů stejně jako žalovaný k závěru, že žalobce v předmětné věci neunesl důkazní břemeno a neprokázal přijetí zdanitelného plnění dle daňových dokladů vystavených společností Plastimo. Správce daně tedy nepochybil, pokud u těchto plnění neuznal nárok na odpočet daně z přidané hodnoty za oprávněný.

V. Závěr a náklady řízení

[40] Na základě výše uvedeného soud žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.

[41] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

[42] Pokud žalovaný požadoval paušální náhradu nákladů řízení ve výši 300 Kč dle ust. § 13 odst. 3 advokátního tarifu, soud konstatuje, že ve smyslu § 13 odst. 3 advokátního tarifu náleží náhrada hotových výdajů účelně vynaložených v souvislosti s poskytnutím právní služby advokátovi, přičemž nedohodl-li se advokát s klientem na jiné paušální částce, činí tato 300 Kč za jeden úkon právní služby. Dle žalovaným odkazovaného nálezu Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014 ve věci sp. zn. Pl. ÚS 39/13, „[z]ásadu rovnosti účastníků řízení ve smyslu článku 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod naplňuje přiznání paušální náhrady coby náhrady hotových výdajů podle jejich demonstrativního výčtu v § 137 odst. 1 občanského soudního řádu i účastníkovi řízení, který advokátem zastoupen není, a to v situacích, v nichž by účastníkovi řízení zastoupenému advokátem byla přiznána taková náhrada podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu“.

[43] *A contrario* tak z citovaného nálezu Ústavního soudu vyplývá, že paušální náhradu nákladů nelze přiznat účastníku řízení, pokud by mu paušální náhrada nákladů nepříslušela ani při zastoupení advokátem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2014, č. j. 4 As 220/2014-20, dostupný na www.nssoud.cz). O takovou situaci se přitom jedná i v nyní posuzované věci. Jak Nejvyšší správní soud vyslovil již v rozsudku ze dne 26. 4. 2007, č. j. 6 As 40/2006-87, publikovaném pod č. 1260/2007 Sb. NSS, „v případě, že v soudním řízení správním vystupuje jako účastník orgán veřejné správy v oboru své

působnosti, není v zásadě důvodně vynaloženým nákladem, pokud se v takovém řízení nechá zastoupit. [...] Stejně tak Vrchní soud v Praze konstatoval, že povinnost správního úřadu jím vydané rozhodnutí hájit na soudě proti správní žalobě představuje samozřejmou součást povinností plynoucích z běžné správní agendy. Nelze proto spravedlivě žádat na žalobci, aby hradil náklady vzniklé tím, že správní úřad udělil k zastupování plnou moc advokátovi (srov. usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 1. 1998, č. j. 6 A 90/96 - 23)“. Dle citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu by tedy žalovanému nemohla být přiznána paušální náhrada nákladů řízení, pokud by byl zastoupen advokátem, a proto mu ve smyslu shora uvedeného nálezu Ústavního soudu nemůže být tato náhrada přiznána ani v případě, kdy zastoupen není. Krajský soud proto rozhodl tak, že žalovanému náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 21. 12. 2016

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu